

GERE ISTVÁN

Minden megmarad

Versek

2007

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/deed.hu>

TARTALOM

A csillagokban	Ha nem látlak
A konyhában	Hét nap, amíg távol vagy
A költőtársakhoz	Hol vagy?
A reggelek Prágában maradtak	John Bull balladája
A régi sapka	Jöttél mindig
A sámán	Köszöntő
Álom, nyári kertben	Kötélhíd
Andante	Közelítő tél
Az erdő mondja kedvesének	Kurázszi
Az utolsó vendég	Lyukas gomb blues I.
Bulaq	Lyukas gomb blues II.
Dies Irae	Minden megmarad
E la nave va	Morbus Hungaricus
Egy perc a hévig	Nagy, bamba tehén
Egyszer a Nehru-parton	Négysoros a bizalomért
Éjszakai vonat	Nekem mondhatsz nemet is
Előhang a „Parizerhez”	Nyári kertben
Ember, írógéppel	Panaszkodik, hogy kedvese megrótt
Emlékkönyvbe	Pocsék időtők lesz
Értékéből veszít	Rám-szakadék
Etűdök kedvesem új szemüvegére	Rila
Fel, a hegyre	Változatok egy Schikaneder-képre
Földközi-tengeri komp	Vasárnap este
Galambpár	Véredben
Grazyna	Vérünk, a hő
Gyógyvers Fruzsínának	Virágos kedvében

A csillagokban

A csillagokban ne keresd
Se a tegnapi
Se a mában
Se a felhővonulásban
Se virágok illatában
Gyere
Gyere
Keresd csak szemem
Szerelmes sugarában

A konyhában

A konyhában ülök
Megittam a kávé
És ezzel nyomasztó kezdetét
Vette a nap
Egy kenguru-vízcsapban kiöblített pohár
A hírek a rádióból
A pontos időjelzés után
Már nem hiányzik semmi a nyomorult
Ember idomított rángásaihoz
S hogy betilthatatlan
És elkerülhetetlen
Egyetlen
Szabadságomként
Gondoljak rád
A mindig másra
Akik olyanok vagytok
Mint a hírek a rádióból
Mint az éhség és jóllakottság
Mint a kiöblített pohár

A költőtársakhoz

Hagyják már uraim a sok sírszéli verset,
A levélnek álcázott nekrológokat;
Írjanak dalt, szárnyalót és nyerset
Vesszen a gyászkeret a lapról!

Kit érdekel már a kendtek bús nyavalyája,
A sok ülőfürdőben kelt, komor gondolat
A nevetés a hatalom legjobb kritikája,
Nem a bánat fűrészfogainak

Míves ráspolyozása.
Barátim!
Megint csak új nóta kell!

A reggelek Prágában maradtak

Szép a délután, a fény
A lopakodó árnyak
Az este csak néha jó
Ha belenyúlik a kába
Éjszakába
Ismétlem magamnak ütre
De hiába

A reggelek Prágában maradtak

A régi sapka

Előkerült a régi sapka,
A gyászszalagos,
A mindenki által utált.
Ha el nem bújik,
Ott csónakázna már
A kutyás Lappa csárda
Körül a folyóban,
Benne kocsisgyertya égne,
Míg le nem merülne
A sziklákat görgető mélybe.

Ne félj pajtás,
Ha kedvesem jobb kedvre derül,
Kieszközljük a kegyelmet

A sámán

Elbűvölt mindenkit a vén csibész:
Cinkosságba kevert, aztán kiröhögött
A szünetben hamburgert zabált
S szakállában kúsztak a hagymaszeletek
Részegen is tisztán érvelt, de igazán
Csak az izgatta, hogy elcsaklizza csajom
Végül hátamra vettem a nemzetközi elmét
S – micsoda megtiszteltetés! – hazacipeltem
– Furcsa – mondta reggel, még kótyagosan
– A vécés néni nem fogadta el a mallért
– Ki ez a vén hülye? – kérdezte a konyhában
Anyám, míg lefőzte a kávé és kiporciózta
– Mindenáron pénzt akart dugni a zsebembe –
Csak azért nem küldtem el a búsba, mert szép szeme van

Álom, nyári kertben

Hangya vagyok
Mászom egy óriás térdén
Hatalmas, viszketeg
Mancsa meglegyint
Repülök a térben
Óriási!
Magamtól sose ment volna

Andante

Lapozz tovább bennem
Ne olvass újra semmit
És ne nézd meg a végét
Légy a történet maga:
Rejtőző szerelem
És áruló vágy

Az erdő mondja kedvesének

Lépkedj a levelek fényén
Hullámárványokon haladj
Sűrű erdőm hűvös mélyén
A kis ösvényt el ne hagyd

Ligeteim selyemfűvén
Hajtsd le álomra fejed
S fölötted én zölden, üdén
Cirógató fűz leszek

De kerüld a vad bozótot
Kígyó szisszen, tüske szúr ott
Az már nem is én vagyok

De kerüld a vad bozótot
Kígyó szisszen, tüske szúr ott
Az már nem is én vagyok

Az utolsó vendég

Egy kurva kavicsot nem találni
Ebben a körülaszfaltozott
Mogorva világban
Hogy ledobjam vele
A huhogó baglyot az ágról
Végül az elemlámpát
Feléje hajítom
De szeme se rebben a dögnek

Fruska beteg nagyon
S téged hallgat
Ágyában éjjel
Te konok, ronda madár

Bulaq

Ná-ná! Ná-ná!
Kiabálja a férfi
Vállán hatalmas, lengő
Harsányzöld mentacsokorral
Lá! Lá!
Rázom a fejem, amikor
Megáll előttem
Pedig szívem szerint
Megvenném az egészet:
Csak pár piaszter
És sok a gyerek, miszter
Lá! Lá!

Otthagy, befordul a Sahafára
S a kopott házak közt
Utcahosszat
Leng a menta
Varázsos illata utána

Dies Irae

Behoztam a csákányt a kocsiból
És az üvegpolcra
A sáfrányos szeklicét, kakukkfűvet
Őrölt köményt s a többi bisz-baszt
Levertem
Meg a falat is szép darabon
A rádióból még mindig a hírek szóltak
– Most főzz egy jó kávé –
Mondtam az asszonynak, aki a spájzból lesett
– Ránk fér –
Ültem a cserepek közt
De Jó meg a szakszervezet
Erről eszetekbe se jusson

E la nave va

Mikor a bágyadt rinocéroszt
Égbe emelte a daru
Őrült futásnak eredt bennem a vágy
Éreztem, hozzám ér és megremeg a vállad
Villódzott a kép
Csönd volt a sötét moziban
Ezért
Óvatosan tekertem vissza az üveg kupakját
És megcsókoltalak
Diadal!
(Volt akkor annak a mozinak a neve)
S aztán mentünk a zajos alagúton át
És egyre változott a megvilágítás
A nappali fényben a bátor vállalás
És szimpla vágy lassan elenyészett
Szorított az idő, a férjed várt
S lehet, hogy hazafelé a buszon
Már bántad az egészét

Egy perc a hévig

Szital a bánat bennem
Mint ez a csendes eső
S az éjszakát tükröző
Tócsákba gyűlik
Lábad rajta szökell□

Egy perc a hévig
S tán eltűnsz évekre megint

Egyszer a Nehru-parton

(Fruzsina 50. Születésnapjára)

Egyszer a Nehru-parton ültem,
S a harsány szagú, zöld víz
Lassú hömpölygéssel csónakáztatta
Lelkemen a sirályokat,
Amikor kezeslábasba öltözött
Szakemberek jöttek gázpalackkal
Kezükben, s ügyes kis lángszóróikkal
Irtani kezdték a rakpart kövei közé
Hullott, buta magvakból sarjadt,
Nyurga hajtásokat.

Döbbenten ültem. Sistergett a gáz;
Felrebbentek a galambok lábam előtt.
Alapos munka volt:
Egy fiút alpinista mód, kötélén
Engedtek le a rakpart meredek falán,
Hogy végezzén a betolakodókkal,
Életnek nyoma se maradjon.

Tavasszal ott ültem újra:
Figyeltem, hogyan siklik le a sárga villamos
A karcsú, zöld hídról a szálló elé,
S a hordalék szagát lengető
Friss szellőt beleszántottam hajamba.
Már látszott, hogy mit sem ért,
Fölösleges volt, meddő a durva igyekezet.
Új hajtások virultak a rakpart kövei közt,
S bontogatták zsenge szárnyaik
Az első szelíd napsütésre.

Én tudtam előre,
S meg is mondom, ha kérdik:
Amit az élet elültet, azzal ember nem bír.

Akkor már évek óta lángszóróztam
A szívem köveit, s ittam a ronda
Gyomirtót literszám,
Horoltam új hajtást, égettem nyers ágat,

És sokszor hittem, hogy kiszántottam
Az elszánt, makacs gyökeret valahára.
De mindvégig tudtam, hogy nem sikerülhet.
Nekem már védőgát, rakpart nem is kell:
Nincsenek nagy áradások.
Erodált köveim alatt most annak a fának
Ezer gyökere tartja össze a martot,
Amelyre fejszét annyiszor emeltem;
S bódító virágillatába először merül
Reszketve a lelkem.
Átölelt törzsében az én életem fut-dobog.
S ágainkon ülnek elképedt angyalok

Éjszakai vonat

Zsibbadt tagok
Az órák is zsibbatagok
Lassan múlik a perc
S az ablakon át csak a tarlótűz
És a sötétben gubbasztó tanyák
Elhagyott, fehér fala világít
Tak-tak-tak
A lélek is zsibbatag
Jön-megy, csoszog, pislákol
Az álom maga
Áll vagy megy a vonat, ki tudja
A kabátok paplana alá ölelkezve bújik
A rántott csirke és a törköly illata

Előhang a „Parizerhez”

Segítsetek meg, múzsák, hálátlan nem leszek.
Majd megegyezünk.
Tiétek az egér – akármi legyen –,
Ha megszülték a hegyek.
A rizikó kevés, hisz’ oly hőst éneklünk,
Aki a mi pártunk alapító tagja,
Jó cimbora, hű férj s az alkohol rabja
(Utóbbi kihúзва, helyette:
Gyermeke jó atyja.),
Kit a sors szeszélye (se hossza)
A mámor köpenyébe burkolt,
S a hatoson körjáratba tett.
Tanuló Ulysses ő, a társadalmi csapdák
Heroikus bukdácsolója,
Kíméletlen zsarnoka önnön szívének
(Kihúзва, helyette: neurotikus bajnoka
A mások ügyének).
Szavamra mondom: egy csodálatos SENKI.
UTISZ EMOI G’ONOMA, UTIN DE ME KIKLÉSZKUSZIN

Ember, írógéppel

(Bibó István emlékére)

Ember ül írógéppel
S egyre csak írógépel

A ház elé befordul a tank
S az aszfaltot feltöri

Ember ül írógéppel
S egyre csak írógépel

Riadt katonák a tetőket lesve
Bezúzzák a kaput, rohannak az emeletre

Ember ül írógéppel
S egyre csak írógépel

A kibiztosított pisztoly csattan
A tiszt az ajtóban értetlen megáll
Kicsoda maga, és mit csinál?

Az ember az írógépnél felnéz
– Üljön le – mondja, – csekájtye!

Indigót vált, és megdörzsöli a homlokát

Emlékkönyvbe

Néha futunk Madeira felé,
Csak araszolunk máskor.
Ritka manapság, ha vitorlánkba
Jó szél belekap.
De álmaink hajója akkor
Dagadó vitorlákkal repül
A derűs égen át
A kincses sziget felé

Értékéből veszít

Értékéből veszít minden
Szépségét felejt
Mit véled meg nem oszthatok:
A sós kifli megszárad
Levet ereszt az eper
És fásul a vágy

Etűdők kedvesem új szeművegére

Új okulát kapott a kedves
Szép szeme, s benne az aranypötty
Most mindent jobban lát:
Ha jól körütekint
Lehet, ki is adja utam

*

Óvatosan lépj
El ne botolj a járdán, kedves
Mert, ha a flaszteren kinyúlsz
Akkor a galambok
Kacagni ülnek a verebekhez

*

Úgy gondolom, joggal hiszem
Új szempárt venni dupla öröm
(Párban vesztegetik)
Ha én is meg nem teszem
Irgalom atyja, ne hagyj el!
Nőjön a farkamon köröm!

*

Prágában tegnapról mára
Felment az okula ára

Fel, a hegyre

A hegyre, a hegyre
Kéne mennünk
Hogy kigyúljon a város
Miriád fénye előttünk
S a vágy aranyláza bennünk

A hegyre, a hegyre
Kéne mennünk
Hogy Ámor áldását kérjük
S hogy szerelmünk országát
Az éggel összemérjük

Földközi-tengeri komp

Ezt a hotelt
Ajánlani fogom minden
Barátomnak! – mondom a portán
S közben ég a pofám, hogy
Borravalót nem adtam

Kell a pénz egy búcsúitalra
A kikötőben
Ahol Orán felé fordul
A kivilágított „Zeralda”

Máris arab zene szól
Feltámadnak a mórok

Afrika! Afrika vár!

Magyar utas
Májkonzervet, szalámit hoztam
Rakott fejhúst bádogdobozban
S bár ezt nem engedi az iszlám
Don Pedro konyakot literszám

Nem nekem kellett –
Nekem elég volt az a délszaki éj:
Az ablak alatt illatozott a menta
S a sivatagi homok
Mint elhasznált tapétát
Úgy tépte a falról a vakolatot

Galambpár

Letolt gatyájú galambok
Billegnek, totyognak szemben
A szürke bádogtetőn és
Néha – gyors megkönnyebbülésre
Egymás hátára ugranak

Körötted lézengek én is
– Néha kilötyintem a bort –
Míg a lepedőt leteríted
Tiszta hálóinget kapsz fel
Hogy aztán rögtön levedd

Ülünk az Art Channel fényében
Később, mint a fürdő törött
Neonreklámja mögé
A téli hideg elől búvó
Tétova, buksi galambok

Grazyna

Berúgott a személyzet
S a nagy fehér hajó
Tehetetlen sodródik
Szerelem-átollnak
Ahol diadalmas zátonyokon
Forró nyári szél
Kagylószagú mámorban
Lengeti a vágy zászlaját

Hahó, Föld! Halld meg, Európa
A tenger víg üzenetét:
Mindenkinek, aki él!
A Titanic óta nem látott a világ
Ekkora haváriát!

Gyógyvers Fruzsínának

Ha nékem átadhatnád
Fejednek fájását, lázad lüktetését
Torkod szorítását
Ha most megoszthatnánk
Szívünknek verését
Tudom, meggyógyítnálak
Apolgatnálak, ápolgatnálak
Cserébe adnám álmaim nyugalmát
Patrasz muskotályát
Borízú nagy almát

Zárd egy borítékba fejednek sajgását
S írd rá címemet, ha mondom
Csomagold szaténba lázad lüktetését
S én majd szívem felett hordom
Oszd meg velem torkod szorítását
Néma vágyban, közös ágyban
Gyógyító összeolvadásban
Cserébe adnék sült gesztenyét, tizet
Kertben írott verset, százat
S míg ideérsz, nem enném meg a baklavádat

Ha nem látlak

Ha nem látlak, baj van
– Nem az optikámmal, gonosz! –
Szívem vakvágányra áll
És rossz, hajléktalan gondolatok
Raknak kupéjában
A bal pitvarban vagy hol
Sárgult fényképekből
Évekig hordott, rojtos mesékből
Szár az virágszárból
Füstölgő, pisla tüzet

Ha nem látlak, baj van
– Nem a szeszfokkal, gonosz –
Nyüszítetek, mint a kocsma
Elé kikötött kutya
Pórázommal fojtogatom magam
A parkolóóra körül keringve
Míg a nap lemegy, hold létráz
S járókelő széplelkek
Néha sajnálkozva kérdik:
Hol a gazdid, Kolbász?

Hét nap, amíg távol vagy

Hétfő

Dér lepi a fűvet
Fehér. Kék az ég, de dermedt minden.
Hideg vashoz ragad a kéz
Fázom. Mennék vissza,
De az első napsugarat várom.
Körülnézek: Hol vagy?
Talán segít ráolvasásom.

Kedd

Hideg volt a lelassult kertben
Ropogott a tűz
De csak egy oldalról melegített
Te távol voltál, akaratlan
Más országban
S én magamban nagyítottam
Minden bajom
Azt gondoltam, késő lehet
Pedig csak sietve ment le az októberi nap
És a sötét égboltra
Maga mögé szórt
Egy marék elhasznált csillagot

Szerda

Fűzfa alá állok
Varázslatot várok
Szemeimbe álmod
Füleimbe hangod
Fűzfa alá állok
Varázslatot várok
Homlokomra tenyeredet
Ujjbegyembe melegedet
Fűzfa alá állok
Varázslatot várok

Csütörtök

Poszméh szédült a gyertyalángba
S a forró viaszba ájult
A gyertya vastag falába olvadtan
Függ most, mint Krisztus
A kereszten
A kert utolsó rózsájának
Hervadt szirmait a lángba dobom
Egy, egyetlen egy
A tenyeremhez simul, tapad
S bőrömbé lassan beleég

Péntek

Elvermelte a napot a falu
Kutya, aki kinn jár
És csak macska oson a hold alatt
Szólítanak, menjek be már:
„Füled lefagy, s csilingelve hullik
Szanaszét, mint az üvegcserep”
De maradok még
A zene szól
Galléromba bújva
Egy kicsit még hallgatom veled

Szombat

Ó, a nagy ész!
A tudós agy
A semmire se jó
Könyvtárnyi adatot őriz
Malmozik velük és szórja szanaszét
De hiába gyötröm
Nem idézi fel bőröd illatát

Vasárnap

Illatos avarban
Óvatosan lépked az idő
Korlát után kap
Ha megcsusszan a lába
Fanyar köd szítál
A Király lépcső felett
S zümmög a nagy, lomha
Város odalenn
Egy forduló még:
Talán ma nem késel sokat

Hol vagy?

Hol vagy, kedves?
Sötét macskaköveken
Csillog a konok eső,
S a fekete felhő nem oszlik.

John Bull balladája

Hőst énekeljünk, az első korsó után, barát:

Ne nagyot, de kicsit se,

Lantunk zengje a gentlemanek dalát.

Húr itt beleszakadni ne féljen;

A múzsáknak krémlikőr dukál.

John Bull nagyon soká éljen!

A második korsó után ne révedj még a múltba;

A buborék mindig fölfele száll, higgadj le,

Nyugodj meg, és könnyökj a pultra.

Gond és bánat mostan megkíméljen:

Hanyagold a kül- és belpolitikát.

John Bull nagyon soká éljen!

Csak a harmadik után halld meg tehát,

Miként esett, hogy John Bull, az angol

A Városligetben trolira szállt:

Hajts! – intett a sofőrnek – hogy céloim mielőbb elérjem,

Hiszen sok minden kell ahhoz, hogy

John Bull nagyon soká éljen!

A negyedik után tudd meg, fráter,

És ne zavarjon a Körönd felől a csatazaj,

Hogy drága Johnunk torka száraz volt, mint a kráter,

S a troli rángatta, mint tobogán az éjben,

S ekkor igen kevés esély volt rá, hogy

John Bull nagyon soká éljen!

Már sejtheted, hogy Johnunk a Lövöldén leszállt,

De csak az ötödik kör után, s az legyen inkább barna,

Mert vonzotta a név, ám a zöld ház már bezárt,

S ő eláradástól és kiszáradástól egyszerre kellett féljen;

De nem félt: hon- és tettvágy volt, mi felbuzgott benne:

John Bull nagyon soká éljen!

Merengj el rajta a hatodik krigli után,

Hogy mily furfangos az élet és mily komisz,

S mennyi veszélyt rejt egy mitikus hős sorsa Pesten és Budán.

Nincs más megoldás: az ember rendeljen, s reméljen,

S rikoltsa vígan alt és basszbariton:

John Bull nagyon soká éljen!

Hét kori már emberes, de nem ér váratlan hatás:

Kis gin, parányi whiskey dry, just keep on drinkin’;

Oh, Lord, jöhet egy boldog látomás:

A Lövölde téri lótuszzevők közt tagságot kell kérjen

Egy modern Odüsszeusz, a leleményes –

John Bull nagyon soká éljen!

Ha nincs egy hely, mely otthonos, meleg,
Tedd fel a jó kérdést nyolc krigli után,
Akkor szegény John Bull mit tehet?
Teremt illet, hogy hanyattatása boldog véget érjen,
Pubot alapít, újan is patinás kis fészket, s ezért
John Bull nagyon soká éljen!

Férfi a talpán, ki kilenc menet után is két lábon jár,
S egy hörpintés után oly édes-bús dalba kezd,
Hogy a fásorban a forgalom megáll,
Autóbusz, troli és a felhő az égen lefékez,
Hogy a bajnok előtt hajtson fejet:
John Bull nagyon soká éljen!

A tizedik sört, ha leeregetted, jusson eszedbe,
Hogy egy úr tud mértéket tartani, még ha szomjan is marad.
Kalapod vedd akkor kezedbe;
Vár a hősök igazi tere a hársillatú éjben,
De utoljára még egy nagyot kiálts:
John Bull nagyon soká éljen!

Jöttél mindig

Téblábolok, toporgok, várlak
Vártalak már minden zugában
A városnak, várnak, ősznek és nyárnak
Magányában üres szobámnak
Minden pillanatában
Az életnek és rászédett halálnak
Jöttél már korán is, de többnyire késve
Céda, múló időnket herdálva
Máskor mosolygó vággyal
A torlódó, béna autók fölött szállva
S érkeztél néha letörten, fázva
A tudatlan, léha világtól bántva
De jöttél mindig

Nem tudhattad, ki vár
A keserű bohóc, kinek az álságos derű
Az arcára fagyott, mint a viasz
Vagy a boldog kamasz, kinek
Legszebb öröme, ha veled
Kiflit, szép szót megoszthat
Egyet tudhattál: nálam a szerelem vár

Köszöntő

Kívánok szemedbe napsugaras eget
Kívánok hajadba szegfűt, szegfűszeget
Kívánok nyelvedre egy korty becherovkát
Kívánok kezedbe csokor sárga rózsát
Kívánok talpadnak simogató fűvet
Kívánom bokádnak csiklandozó kezem
Kívánom térdednek rugalmas ágyamat
Kívánom ölednek minden szép vágyamat
Kívánom hasadnak cirógató számat
Kívánom mellednek mézzel kevert nyálam
Kívánom válladnak simogató ujjam
Kívánom nyakadnak, hogy mindig oda bújjam
Kívánom fogadnak, hogy enyémmel koccanjon
Kívánom a szádnak, hogy enyémben olvadjon
Kívánom, kívánom
Kívánom, kívánom
(És előlről újra)

Kötélhíd

Kötélhíd himbál szakadék fölött
Minden madár elköltözött
Omlik a part
Tél jön
Hideg

Közelítő tél

Nap süt reggel,
De délután már hó száll;
Újra dermed a föld.
Ha szomorú a kedves,
A kedvem ilyen.
Úgy tűnik, a telet
Bánat nélkül
Megúszni nem lehet.

Kurácsi

Portás bácsi, kérem
Magának már egyre megy
Rákja van és ötöse a lottón
Helyettünk is mondja meg
Mondja meg, hogy elégünk van
Ez így tovább nem mehet:
Finita la commedia!
Ennyit értünk megtehet

Ugyan fiam, gyerekem
Mondd meg majd te kereken
Ha rákód lesz, s ha addig nem mered
Ott lóg a kulcs, az irodába bemehetsz
S az asztalra csaphatsz jó nagyot
Nincs benn senki
De később elmondhatod
Mekkora a csend, ha az asztalt csapkodod
Portás bácsi kérem
Nekem családom van
Hiszen azért, szólt a rákos portás
Akinek életében nem volt egy kettése
S még a rákjában se lehetett biztos
Hátha csak egy múló nátha
S ha meggyógyul, cseszheti

Lyukas gomb blues I.

Már nincs benne öröm
De sajog
Mint a beszakadt köröm
Már nincs benne bánat
De hallgat
Mint a bűnös alázat
Már nincs benne Prága
De bosszant
Mint fedezetlen számla
Már nincs benn' Velence
De fénylik
Mint a méregszelence
Már nincs benne selyem
De horzsol
Mint a smirgli

Lyukas gomb blues II.

Kabát, gatyá lóg
S a lélek analóg
A fizimiska ég
Szívem nyomorék
Egy sör nem elég
A gyötrött gyomornak
Konyakra vágyik a mihaszna
De mi haszna
Ha a lélek éhét nem enyhíti semmi
Lótuszt, lótuszt, lótuszt
Akar enni
Kétpofára, szabadon harapva

Minden megmarad

Hidd el, minden,
Minden megmarad.
Szerelmünket, ha évszázad
Múltán kifordítja az ásó,
Aranyérmeként csillan
Meg a fényben;
S aki tenyerén tarthatja,
Boldog lesz az is

Morbus Hungaricus

Telefon cseng: „Doktor jöjjön,
Nem lélegzik a gyerek!”
„Hol lehet itt kezét mosni?”
„Itt azt bizony nem lehet.”
„Hogy ityeg a fityeg, harcos,
Mi a kórság van veled?”
A mama szól: „Mondtam neki,
Vegyen mély lélegzetet.”
A papa szól: „Az „Air” mindig
Kedvenced volt, te gyerek!”
A rádió szól: „Nem igaz,
Hogy levegőt kapni nem lehet.”
„Na, figyelj rám, kis hülyém:
Így ez sokáig nem mehet,
Ha agyad nem kap oxigént,
Good bye, Europe, ég veled!”
Megszólal a srác szipogva:
„Én még mindig nem merek”

Nagy, bamba tehén

Nagy, bamba tehén
Csak rágja, csak rágja
És visszanyeli
Baromi
Visszanyelt már
Pár száz csattanós pofont
Néhány szerelmi vallomást
Új cipőt, drága télikabátot
Hóvirágos forradalmat
S ki tudja még mit és kit?
Egy új „Háború és békét”
Hegyi beszédet, netán
A Lollo utolsó, ungharese szerelmét?

A pacal redői közt ott a fél világ
Csócsálva, ha tetszik

Nagy boci, ejts legalábbis egy apró, gyöngye lepénykét
Jó pásztornak hadd melegedjen benne a lába

Négysoros a bizalomért

Haiku, óda, szonett csak percekig hat rád
Azt hiszed, másnak is írok ilyet
Nem így van: millió dollár üti markát
Ki fel tud mutatni egy neki szánt rímet

Nekem mondhatasz nemet is

Nekem mondhatasz nemet is;
Én nem várok hiába,
S téged nem gyötör a nemezis

Nyári kertben

A kertben ültem, s egy pillangó
A mellemre szállt
Rád gondoltam éppen
De nem a szívem fölé telepedett
(Az már túlzás lenne, ugye)
Hanem ahová a fejedet hajtani szoktad
Óvatosan becsuktam a Bibliát előttem
(Eszter iránti rokonszenvem
Elpárolgott úgyis, mikor kért még
Egy napot csendes öldöklésre)
S bambán néztem a szemüveg alatt
A bíbor lepkét, hogyan tapogatózik
Lila, orgona színű pólómon
Ismét kár, hogy nem vagy itt
Tanúja lehetnél ennek a kitüntetésnek
Gondoltam, de
Mozdulni nem mertem, nehogy
Elriasszam a vaksi lepkét
Ám szívembe közben félelem lopózott:
Ennyi lenne csak?
Egy kis színtévesztés? Balga félreértés?
Ugye nem? Ugye nem?
Ügyetlen vágy, rossz mozdulat
Egy érdes szó
És elrebben a szépség?
Ugye nem? Ugye nem?
Maradj keblemen örökre

Panaszkodik, hogy kedvese megróttá

Érzéketlen tuskó!
Ez volt a tekintetében,
S azt vágta fejemhez,
Hogy bennem a hajlam
Romantikára kevés.
Erre kössél csomót,
Erátó, drága haver!
Krisztus keresztje sétatálca
Ahhoz képest, amit én a hátamon hordok!
Még hogy én romantikátlan?
Álmodni nem tudó,
Köznapi robotos?

Elalélok menten.

Én, aki egy századot vártam rá,
Kukoricán térdepelve,
S közben könyveket írtam vele tele?
(Mind, de mind róla szól.)
Én, aki lyukasra tapostam cipőim
A háza körül?
S bánatomban annyi Hubertuszt megittam,
Hogy egy műugró fejest ugorhatna bele?
Én romantikátlan?
Hát mennyi, ami elég?

Ó, egek!
Le lesztek adva, ha tűritek ezt.

Ez a nő...
Ez el akar tenni engem lába alól,
Csak hogy megsirathasson.
De akkor már késő lesz: Túllét.
(Too late. Delete.)
Nem lesz, aki kedvét odaadón lesse,
Nem lesz, aki mint árnyéka kövesse,
Nem leszek ÉN, s a szívem, a hű
Hogy kedve borulása láttán
Nedves kötélcsomóvá
Facsarodjon.

Bizony ám. Pá.
Akkor majd
Tönkrement rózsáarusok
Ugranak ki a negyedikről,
És tejszínhab nélkül hűl ki a kávé
Az inárcs-kakucsí pihenőben.

Pocsék időtök lesz

Pocsék időtök lesz, kedves
Torlódnak a fellegek
S rozsdás karnisán
Sötét függönyt cibál
Az ég elé a bánat

Egy telefon után folytatva

Az idő tényleg nem pazar
De remélem téged nem zavar
S a kedved jó
Hatalmas szívéhez majd
Felemel a tó

Rám-szakadék

Egymás mellett ébredtünk
A hálózásokban
Egy erdei pajta szénaágyán
Tiszta, csendes
Élveteg, álmos
Testmeleg, nyújtózó
Vágyban

Aztán
A szakadék fölött egy nagy felhő
Az ormokat elérte
S olyan eső esett
Hogy az Isten is pénzért nézte

Rila

Fáradtan egy rossz padra
Dőlök
A kolostorhoz hajnalban
Indul a busz

Az állomással szemben
Egy gyár
Egész éjjel csattog-szuszog
Élesen villog a fény

Reggel kicsi anyókák
Jönnek
Fonott kosárban
Hátukon az adomány

A templomban kirakják
Fehér

Kenyér, szőlő meg szalonna
Jó vörösbor
Ánizs, menta, tömjén
Szaga
Az ikonok körül együtt
Illan-kering
Beszűrődő, halovány
Fényben
S hallgatjuk a bús baritont
Haritont

Változatok egy Schikaneder-képre

Máról tegnapra, tegnapról mára
Kószálok kocsmáról kocsmára
Míg az ég görcsbe rándult gyomra
Az ordítás száján át
Ki nem köp a parti homokra

*

Felhökként tolulnak a napok
Kedvüket kis szellő is vonja-löki
Nyakamba néha záporként zuhannak
S pocsolya-órákon tapodok tévetegen

*

Amit a sors egy kézzel ad
Azt kettővel veszi vissza
Ápoltam a szőlőt, gondoztam a bort
S valaki más issza

Vasárnap este

Tűzbe nézek
Poharamba a kert
Utolsó rózsájának
Szirma hull:
Sárga folt a sörhab tetején
Figyelmeztet
A hűvös szél:
Csak lassan, barátom
Csak lassan
Piszkavassal egyengetem
A parazsat
S eszemben a Szent István
Tornya a Kaptolon
Egy édes emlékű este jár

Véredben

Véredben, Fruskám
Véredben
Hő véredben keresztelkedem
Én, hitetlen, kételkedő bolond
S arcod szép fényében
Szívem újra dobog

Vérünk, a hő

Vérünk, a hő
A vakmerő, a bolond
Járja a táncot szívünkben
Döbben, dobban a dob és szól
A kolomp
Mély tó
A vérünket táplálja, s friss vizét
Riadt antilop reszketve
Issza mohón

Virágos kedvében

Virágos kedvében
Adott egymáshoz minket
Jupiter s a többi isten
De feltételt
Azt szabtak, komolyat
Minden percben hálát kell
Adnunk az égnek, hogy
Rövid életünkől valamennyi
Idő – sok vagy kevés – de még hátra van